

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thu' sau

NAM THU 4 — SO 149 — 1er MAI 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du
TUAN BÁO ĐÀN BÀ
76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,60
SÁU THÁNG 3,00
MỘT NĂM 6,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Đàn - Bà suy nghĩ

Chỉ có những cái này không chớp nhoáng

Từ năm 1939 đến nay, tất cả thế giới đã quen tai với hai tiếng «chớp nhoáng». Tấn công chớp nhoáng, chiếm thành chớp nhoáng, phá lũy chớp nhoáng, vận tải chớp nhoáng, bay chớp nhoáng, bắn chớp nhoáng, giết chớp nhoáng và ôi thôi còn bao nhiêu cái chớp nhoáng mà các ông đại tướng và các ông kỹ-sư hóa-học đã phát minh ra để hạ kẻ địch.

Cứ trêu vào các ông mà chơi ! Các ông cho biết ngay cái sức mạnh chớp nhoáng mà các ông đương chỉ huy : Hàng triệu quân ! mỗi một tên quân có 7 tấn chiến cụ (theo lời khoe của Ý). Này nhé : súng liên thanh bắn 2.500 phát một phút (của Đức) nghĩa là có thể chỉ dùng một tên quân mà giết phăng 2.500 người trong 60 giây đồng hồ ! Súng thần công 550 ly (của Anh) cứ mỗi phút khạc ra 5 phát trái phá khổng lồ, mỗi phát trái phá có sức làm tan ra cám vài nghìn nóc nhà ! Pháo đài bay (của Mỹ) chở được 100 tấn bom, mỗi tấn bom đốt cháy và tàn phá ít ra cũng một phố ! Rồi còn những chiến xa lửa (của Đức) những tàu ngầm muối (1) những run đất (2), những lưới bắt phi cơ, kẻ thật khôn siết.

Nếu ta lại thêm vào đấy những làn chớp nhoáng của vô tuyến điện luôn luôn vượt các sông rộng, núi cao, biển cả, đem những tin bịa đặt-cổ nhiên là có lợi cho kẻ truyền tin-làm rối loạn nhân tâm bên địch thì ta lại càng phải phục họ hơn nữa.

Riêng chúng tôi — phục họ đã đành—chúng tôi lại nghĩ : ừ thì muốn chớp nhoáng thế nào :

(Xem tiếp trang 14)

Ảnh của phái bộ Nhật
Nữ học sinh Nhật đang làm lễ chào cờ

Mấy lời khẩn thiết cùng quý vị
độc giả và đại lý

Giá báo từ 0p10 lên 0p13

Kỳ trước chúng tôi đã báo với độc giả bưu phí gửi báo chỉ đi các nơi tăng lên rất nhiều khiến chúng tôi dù cố gắng, cũng không thể không tăng giá báo lên được. Các đồng-nghiệp của chúng tôi đã lần lượt tăng giá cả rồi. Từ số này trở đi chúng tôi xin phép các bạn tăng thêm mỗi số ba xu.

Giá mua năm 6\$00 — 6 tháng 3\$00 và 3 tháng 1\$60 sự tăng giá này thực bần cùng bất đắc dĩ. Luôn ba năm nay giá giấy, giá in mỗi ngày một cao, chúng

(Xem tiếp trang 13)

TU' KY NAY : GIA MỖI SỐ 0p13

Vì tiền biên phí tăng gấp hai nên về việc mua đồ và các mỹ phẩm giúp các bạn, các bạn nhớ gởi thêm cho 0 \$ 50.

Lait concombre	6 \$ 50
Lait d'amande douce	10 50
Trứng cá	3 50
Tàn nhang	3 50

vân vân

HỎI. — Tôi lấy chồng mười hai năm nay, không sinh nở lần nào. Cách đây ba năm theo lời mẹ chồng tôi bắt buộc, tôi tuân theo chồng tôi lấy vợ lẽ người này sinh được một đứa con trai. Mẹ chồng tôi quý yêu người vợ lẽ lắm và coi tôi không ra gì. Duy có chồng tôi vẫn thương yêu tôi. Người vợ lẽ thì mẹ chồng yêu, này có con, đối với tôi có ý lòng ghen. Nó lại có tính trăng hoa, ngoài cửa hàng cho thuê một bọn thợ đàn ông, nó hay đùa bỡn với một người trong bọn thợ ấy, tôi nghĩ rằng nó có tư tình. Tôi răn dạy nó, nó bủ lu bủ loa lên rằng tôi vu cáo cho nó và một hai nó đòi mang con đi. Mẹ chồng tôi thấy thế thì trút ngay hết mọi tội cho tôi, đổ cho tôi là tại ghen nên vu oan cho nó. Chồng tôi trong chuyện này không tỏ ra ý gì cả nhưng từ khi ấy đối với tôi ra chiều buồn bã lãnh đạm. Tôi rất buồn khổ, trong cảnh tôi nên xử trí ra sao?

QUỲNH-LÂM

TRẢ LỜI. — Bà khổ quá, đang lúc người vợ lẽ thẳng tắp, lại ở vào cái cảnh vợ cả vợ lẽ, khó ăn khó ở, mà mới nhận thấy vợ lẽ hay đùa bỡn với người thợ thuê nhà, mới nghĩ là chúng có tư tình với nhau, chưa có một bằng cứ gì chắc chắn hẳn nhiên mà bà đã xem tiếp trang 14

— Đại-Pháp là nước phát triển văn-chương, âm-nhạc, kịch-trường Đại-Pháp là quê hương của các nhà bác-học, danh-sĩ văn hào.

Tan su'ong

Trời ửng nắng, cành soài chim rộn hát,
Rọi gương hồ đàn vịt rủa lông non,
Mấy mẹ gà cục-cục gọi đàn con,
Một bà lão cầu tre ngồi giặt áo.

Trên ruộng cỏ tung tăng non chực sáo,
Con đậu sừng, con mổ giữa lưng trâu.
Bỗng lại gần, thằng bé vác cần câu,
Một tiếng động sáo bay rồi lại đậu.

Vài đôi bướm phất phơ trên lưng đậu
Và thẩn thờ bay giữa những đám hoa vàng,
Một chiếc xe vun vút chọt đi ngang
Bao cát bụi lăm lên rồi lắng xuống,

Vườn cải mới, nghiêm hàng năm bầy luống
Lá xanh xanh em biếc rủa mảnh cây.
Như lạ lòng ngỡ ngàng tuổi thơ ngày
Nghe hơi thở chồi non đâm dưới đất.

Vân-Đài

Trả lời đẹp

CÔ DA HƯƠNG FAIFOO — Bệnh lang ben là bệnh có trùng. Trùng lang ben cũng giống trùng bệnh hắc bào cũ ăn lan mãi. Nếu dùng pommade Chrysophonique mà không khỏi thì chữa bằng cách này: Rửa mặt bằng eau oxygénée rồi lấy nhựa chuối sanh (quả chuối tiêu) mà bôi vào chỗ bị bệnh, chỉ tuần nhật sẽ khỏi.

CÔ HẠNH SƠN-TÂY Lait de concombre rất thích hợp với da cổ. Hãy gửi 6p50 về tòa báo chúng tôi sẽ mua giúp gửi lên cô.

BÀ NHUNG KIM-MÃ, — Nếu như thế là do máu. Hãy tiêm nước biển như plasma quinton chẳng hạn tức khắc sẽ hết. Chớ ăn đồ chua và đồ tanh. Ăn nhiều rau.

CÔ HUỲNH-THI-BA CÁI RĂNG — 1) Uống thuốc lọc máu thì hết mụn, nếu cô trích soludagénan thì tốt lắm. Phải do bác-sỹ trích mới được. 2) Cô gửi 3p50 chúng tôi sẽ mua giúp thuốc trứng cá. 3) Dùng lait de concombre làm démaquillant là làm như thế này: vì mặt suốt ngày phấn sáp, lỗ chân lông bị tắc, tối trước khi đi ngủ dùng Lait concombre bôi lên mặt, lấy bông gòn nhẹ lau, bao nhiêu chất bẩn

ra hết. Rửa mặt bằng nước hơi nóng rồi đi ngủ, da sẽ mịn. 4) Nếu cô muốn chúng tôi cân ở hiệu thuốc thứ thuốc bôi lông mày thì cô gửi 6p00. Lait de concombre 6p50.

CÔ H. H. HÀ-TĨNH — 1) Dùng eau de rose và fleur de soufre bôi lên mặt. 2) Lait de concombre không có thứ nhỏ. 3) Gò má cao nên đánh phấn hồng ở giữa má người cao nên đi thứ ô (dù) ngăn cản.

CÔ LÊ-THI-DUNG HAIPHONG — Không có lý nào tự nhiên tóc lại mọc ra trán được. Có thuốc làm rụng đi nhưng nó là thuốc độc, cô nhỏ tuổi quá sợ không biết dùng lỡ có hại.

MỘT BAN ĐỌC HANOI — Đừng chán đời thế. Nếu cứ xấu là tự tử thì thiên-hạ chết cả ư! Về cái mũi hãy đến hiệu Florida ở hàng Giỏ má hỏi. Ở đây họ có phương-pháp chữa bằng điện. 2) Những phương-pháp tập luyện ở Đền-Bà là phương-pháp Suédoise. 3) Mặt bóng dùng Lait concombre làm démaquillant. 4) Hãy tập đi xe đạp và tập bơi, ăn nhiều carotte, rau cải, ít thịt, người sẽ gầy. 5) Sách đó ở hiệu Taupin có cô lên đây mà mua. Rất vui lòng chỉ dẫn cách dùng phấn, son.

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

(Tiếp theo)

Gian phòng trở nên yên lặng hãi hùng quá. Cái đồng hồ quả lắc đập những tiếng đều đều. Tiếng tích tắc nghe rõ như tiếng chày buổi sớm! Ở giữa phòng, cái ghế bành vẫn nằm dơ hai tay lên gối! Còn bốn phút! Quan Hàn hết nhìn, vợ lại nhìn đồng hồ. Quan không dám nhìn thẳng vào mặt Phan Oanh!

Còn ba phút. Quan liếc mắt nhìn Phan Oanh thấy mặt hắn cả quyết mà ghê. Quan có cái cảm giác như một trận gió lạnh thổi vào đằng sau gáy.

Còn một phút. Oanh vẫn

đứng trơ như tượng gỗ, không nhúc nhích. Quan nhìn lại phía sau. Quan bức mình tự hỏi sao lúc làm nhà lại không làm cái cửa

sổ về phía Quan đứng mà về phía Phan Oanh; Quan chẳng hăng nhin định gọi vợ. Bà Hàn mặt cúi gằm. Cái máy đồng hồ sè sè. Quan giạt mình. Chuông thông thả đánh tiếng « boong » đầu tiên. Quan cuống cả người. Quan định kêu ầm lên song Quan không dám. Chuông vừa rút tiếng thì Phan Oanh như con mèo, chỉ nhún có hai bước lại vồ lấy cái kéo để ở dưới đất.

Ở nhà dưới mấy con chó cắn ầm lên. Chúng đã nghe thấy những tiếng rú kinh người từ phòng trên lọt ra.

Cách đây mười năm, trước một căn nhà ở phố « Chợ-chấn » tỉnh Hà-nam, một người đàn ông đứng tần ngần, mấy lần dơ tay định gõ cửa lại thôi. Người ấy da ngăm ngăm đen, tuổi chừng ba mươi, coi bộ nhanh nhẹn và mạnh khỏe lắm.

Hình như có việc gì cần. Cứ nhìn cái bộ rạng bần khoản của hắn thì rõ.

Lúc ấy mười hai giờ trưa. Chuông nhà thờ vừa đánh.

Ngoài đường nắng chang chang. Cái chợ ở sát đường đã vắng. Mặt con sông « Châu-giang » chảy ven chợ phản chiếu những tia nắng làm lóa cả mắt. Người ấy rút ống hồ ra xem rồi nói cho nhỏ:

— Đành vậy! Đến mắng mình là cùng! Vả... Ở đời tốt lẽ dễ kêu!

Rồi chặc lưỡi một cái rõ to, hắn mạnh bạo giơ tay gõ cửa. Có tiếng ở trong nhà:

— Nhỏ ơi! ra coi ai hỏi.

Ở ngoài, người khách sốc áo tử tế và thò tay vào túi như muốn kiếm vật gì.

Một thằng bé con, ý hẳn là thằng nhỏ, ló đầu ở trong ra. Mặt nó nheo lại, nhìn khách từ dần tới chân và hỏi bằng một giọng kẻ cả:

— Bác hỏi gì?

— Chào cậu! có phải nhà quan Phan Oanh đây không?

— Phải, nhưng buổi chưa quan không tiếp!

— Thế quan tiếp buổi tối?

— Buổi tối cũng không tiếp!

— Hay quan tiếp buổi chiều?

— Buổi chiều quan cũng không tiếp.

Khách mỉm cười, dúi vào tay cậu nhỏ một đồng hào vắn mới tinh, rồi nhỏ nhẹ:

— Nếu quan còn thức thì nhờ em vào kêu quan có tôi muốn hàn chuyện quan!

— Thế tên ông là gì?

Khách mở ví rút một tấm danh thiếp:

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng đạn)

Tel: 1390

Vì tiền biên phí tăng gấp hai rên về việc mua đồ và các mỹ phẩm giúp các bạn, các bạn nhớ gởi thêm cho 0 \$ 50.

Lait concombre	6 \$ 50
Lait d'amande douce	10 50
Trứng cá	3 50
Tàn nhang	3 50

vân vân

HỒI. — Tôi lấy chồng mười hai năm nay, không sinh nở lần nào. Cách đây ba năm theo lời mẹ chồng tôi bắt buộc, tôi tuân theo chồng tôi lấy vợ lẽ người này sinh được một đứa con trai. Mẹ chồng tôi quý yêu người vợ lẽ lắm và coi tôi không ra gì. Duy có chồng tôi vẫn thương yêu tôi. Người vợ lẽ thì mẹ chồng yêu, này có con, đối với tôi có ý lòng ghen. Nó lại có tính trăng hoa, ngoài cửa hàng cho thuê một bọn thợ đàn ông, nó hay đùa bỡn với một người trong bọn thợ ấy, tôi nghĩ rằng nó có tư tình. Tôi răn dạy nó, nó bủn xỉn, lo lên rằng tôi vu cáo cho nó và một hai nó đòi mang con đi. Mẹ chồng tôi thấy thế thì trút ngay hết mọi tội cho tôi, đổ cho tôi là tại ghen nên vu oan cho nó. Chồng tôi trong chuyện này không tỏ ra ý gì cả nhưng từ khi ấy đối với tôi ra chiều buồn bã lãnh đạm. Tôi rất buồn khổ, trong cảnh tôi nên xử trí ra sao?

QUỲNH-LÂM

TRẢ LỜI. — Bà khởi quá, đang lúc người vợ lẽ thẳng tắp, lại ở vào cái cảnh vợ cả vợ lẽ, khó ăn khó ở, mà mới nhận thấy vợ lẽ hay đùa bỡn với người thợ thuê nhà, mới nghĩ là chúng có tư tình với nhau, chưa có một bằng cứ gì chắc chắn hẳn nhiên mà bà đã xem tiếp trang 14

— Đại-Pháp là nước phát triển ra văn-chương, âm-nhạc, kịch-trường Đại-Pháp là quê hương của các nhà bác-học, danh-sĩ văn hào.

Tan su'ong

Trời từng nắng, cảnh soài chim rộn hát,
Roi gương hồ đàn vịt rìa lông non,
Mấy mẹ gà cục-cục gọi đàn con,
Một bà lão cầu tre ngồi giặt áo.

Trên ruộng cỏ tung lãng non chực sáo,
Con đậu sừng, con mổ giữa lưng trâu.
Bỗng lại gần, thằng bé vác cần câu,
Một tiếng động sáo bay rồi lại đậu.

Vài đôi bướm phất phơ trên lưng đậu
Và thân thơ bay giữa những đám hoa vàng,
Một chiếc xe vun vút chọt đi ngang
Bao cát bụi lăm lên rồi lãng xuống,

Vườn cải mới, nghiêm hàng năm bày luống
Lá xanh xanh em biếc rủa mảnh cây.
Như lạ lòng bờ ngõ tuổi thơ ngây
Nghe hơi thở chồi non đâm dưới đất.

Vân-Đài

Trả lời đẹp

CÔ DẠ HƯƠNG FAIFOO — Bệnh lang ben là bệnh có trùng Trùng lang ben cũng giống trùng bệnh hắc lao cứ ăn lan mãi. Nếu dùng pommade Chrysophonique mà không khỏi thì chữa bằng cách này: Rửa mặt bằng eau oxygénée rồi lấy nhựa chuối sanh (quả chuối tiêu) mà bôi vào chỗ bị bệnh, chỉ tuần nhật sẽ khỏi.

CÔ HẠNH SƠN-TÂY Lait de concombre rất thích hợp với da cô. Hãy gửi 6p50 về tòa báo chúng tôi sẽ mua giúp gửi lên cô.

BÀ NHUNG KIM-MÃ, — Nếu như thế là do máu. Hãy tiêm nước biển như plasma quinton chẳng hạn tức khắc sẽ hết. Chớ ăn đồ chua và đồ tanh ăn nhiều rau.

CÔ HUỲNH-THI-BA CÁI RĂNG — 1) Uống thuốc lọc máu thì hết mụn, nếu cô trích soludagénan thì tốt lắm. Phải do bác-sỹ trích mới được. 2) Cô gửi 3p50 chúng tôi sẽ mua giúp thuốc trứng cá. 3) Dùng lait de concombre làm démaquillant là làm như thế này: vì mặt suốt ngày phấn sáp, lỗ chân lông bị tắc, tối trước khi đi ngủ dùng Lait concombre bôi lên mặt, lấy bông gòn nhẹ lau, bao nhiêu chất bẩn

ra hết. Rửa mặt bằng nước hơi nóng rồi đi ngủ, da sẽ mịn. 4) Nếu cô muốn chúng tôi cần ở hiệu thuốc thứ thuốc bôi lông mày thì cô gửi 6p00. Lait de concombre 6p50.

CÔ H. H. HÀ-TĨNH — 1) Dùng eau de rose và fleur de soufre bôi lên mặt 2) Lait de concombre không có thứ nhỏ. 3) Gò má cao nên đánh phấn hồng ở giữa má người cao nên đi thứ ô (dù) ngăn cản

CÔ LÊ-THI-DUNG HAIPHONG — Không có lý nào tự nhiên tóc lại mọc ra trán được. Có thuốc làm rụng đi nhưng nó là thuốc độc, cô nhỏ tuổi quá sợ không biết dùng lỡ có hại.

MỘT BẠN ĐỌC HANOI — Đừng chán đời thế. Nếu cứ xấu là tự tử thì thiên-hạ chết cả ư! Về cái mũi hãy đến hiệu Florida ở hàng Giỏ má hời. Ở đây họ có phương-pháp chữa bằng điện 2) Những phương-pháp tập luyện ở Đan-Bà là phương-pháp Suédoise 3) Mặt bóng dùng Lait concombre làm démaquillant 4) Hãy tập đi xe đạp và tập bơi, ăn nhiều carotte, rau cải, ít thịt, người sẽ gầy. 5) Sách đó ở hiệu Taupin có cô lên đây mà mua. Rất vui lòng chỉ dẫn cách dùng phấn, son.

— Em cầm cái này vào trình quan.

Ông phán Oanh đương nằm giải ở trên tấm ghế ngựa, một tay cầm cái quạt nan, một tay cầm tờ nhật trình, thấy thằng nhỏ sì sào mãi, vội gọi giật giọng :

— Nhỏ, ai hỏi gì đấy mày ?

Thằng nhỏ, chạy vụt vào, hai tay cầm tấm danh thiếp vừa đưa vừa thưa : « Bầm quan... »

— Tao đã bảo mày không được gọi tao bằng quan kia mà ! Hừ.

— Dạ, bầm thầy, có bác này muốn vào. Ông phán Oanh nhìn tấm danh thiếp rồi bảo đầy tớ :

— Mày thử đọc tao nghe ! xem công tao dạy mày đã đến đâu rồi.

Thằng nhỏ lắp bắp đọc : « Nguyên-trọng-Tuynh en-tờ-re-pờ-gờ... »

— Mày đọc văn quốc ngữ à ! Tao giảng mày văn tây rồi kia mà... ơ... n... gì ?

— Bầm ăng.

— Phải... thế là ăng-tờ-rơ-pơ... nơ... Thế người đó muốn vào...

— Bầm vàng.

Ông Phán Oanh cau mày, ngần ngừ... ông hỏi thêm thằng nhỏ :

— Mày có thấy hần đem gì không ?

— Bầm không !

— Thật không ?

— Bầm thật.

Điều bộ người khách ở ngoài lại càng bần khoản hơn. Hần lẩm bẩm : « Thôi chết ! Thế mà anh tùy phái lại bảo mình quan liêm lắm ! bỏ mẹ ! Biết mua ngay vài bao trè và vài hộp lè. » Có tiếng ở trong nói ra :

— Ừ thôi, ra mời ông ta vào.

Không kịp đợi thằng nhỏ mời, khách lộ vẻ mừng ra mặt, nhẹ-dầy cửa bước vào.

Thấy ông phán Oanh, khách cúi rạp chào. Ông phán dịu dàng bảo :

— Mời ông ngồi chơi kia !

— Dạ.

— Ông có việc gì cần đến tôi hần ?

Khách vẫn khúm núm đáp :

— Bầm có việc nhờ quan.

— Việc gì ông cứ nói. Nếu tôi có thể giúp được, tôi xin hết lòng. Ngồi chơi ông.

Ông Oanh kéo ghế. Khách chỉ ngồi một nửa, tuy đầu cúi song vẫn liếc mắt nhìn chủ nhân. Lâu lâu khách mới gãi đầu, nói bằng một giọng vô cùng tha thiết :

— Bầm chả nói dấu gì quan.

Chúng con, dân làm ăn...

— Việc gì, ông cứ nói ngay cho.

— Bầm con cháu con đường Phuly-Chiné. Bầm lẽ ra con được lĩnh mandat từ tuần trước, vậy mà đến bữa nay con vẫn chưa được đồng xu nào. Bầm anh em phu phen đói.... nên chúng con đem đầu đến kêu quan sinh phúc

cho chúng con sớm sớm một chút, chúng con không giám quên ơn.

— À. À ! Tôi biết. Sở dĩ chậm là thế này. Thường những mandat ấy quan phó ký. Quan phó biện đi vắng. Thôi được, chiều nay ông cứ đến toà Sứ, tôi sẽ nói thẳng với quan Chánh ký cho...

Khách hoan hỷ ngẩng mặt, đứng lên hai tay xoa làm một.

— Bầm thật phúc chúng con ! Xin đa tạ quan lớn. Rồi khách thò tay vào túi rút ra một tờ giấy bạc năm đồng.

— Bầm chúng con không giám gọi là... đề kính quan lớn soi thuốc.. sau chúng con sẽ lại xin hậu tạ. Ông phán Oanh đỏ mặt, hai tay sua và cao giọng :

— Tôi không ăn tiền ! Tôi không ăn tiền ! ông cầm lấy ! Tôi không thích thế mà lị !

— Bầm của ít lòng nhiều con biết quan không thiếu gì

— Tôi đã bảo ông rằng tôi không ăn tiền của ai cả ! ông nghe rõ chưa. Nếu ông không cầm chỗ tiền này thì chiều nay, tôi mặc kệ ông đó.

Ông Oanh nói như gắt làm khách chưng hửng cả người. Khách nhìn lại chủ một cách lăm lét và hai tay rút rè mãi mới giám cầm lại tờ giấy bạc.

(còn nữa)

Tin riêng

ÔNG PHÙNG BÀ BÌNH
Secrétaire des Douanes (2.)

Thưa Ông, chị Thành tôi hiện nay ở đâu ? Ông làm ơn thông tin cho tôi biết, tôi muốn tìm gặp chị tôi đó.

CHỊ THÀNH. — Vừa rồi Thầy đưa em xem bức thư của chị, gửi cho Thầy hỏi chị học lớp ba trường Cầu-Giấy Phúc yên để lấy giấy khai-sinh.

Bây giờ chị ở đâu ? Biên thư cho em theo địa-chỉ của Thầy chị đã biết, nếu quên gửi theo địa-chỉ dưới đây: Các em, nay biết, mong tin chị.

LÊ BÌNH UY

Năng-xa-Hà-Hòa-Phủ-Thọ

Những thiếu-nữ Việt-Nam muốn hấp thụ một nền giáo dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư đảm — Dạy bảo kỹ lưỡng Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi — có nhận học sinh ở trong và ở ngoài. Gó lớp dạy các trẻ bé do một thiếu nữ Pháp và một thiếu nữ Nam trông coi

ĐANG THỜI KỲ ĐI HỌC, NGƯỜI HỌC TRÒ PHẢI NÊN THỂ NÀO ?

Thư gửi cho em gái nhỏ đi học ạ.

Em Xuân Hương,

Trong bức thư gửi cho chị hôm trước, em hí hửng mách với chị em vừa có một người bạn trai và hứa sẽ gửi thơ chàng cho chị xem.

Em Xuân Hương, thật chị không bằng lòng em tí nào cả. Xa gia-đình vừa mấy tháng em đã có chuyện lạ không tốt đẹp gì đưa về. Em tưởng đây là một đềm vinh dự cho người con gái hẳn, em tưởng thế mới là gái có học, mới là văn minh hơn người hẳn. Em lầm lẫn, em Hương ạ. Một người con gái đâu đã đứng tuổi, khôn ngoan rành thạo đến đâu cũng không nên có bạn trai thay, huống là em, một cô bé tí hon viết cái thơ cho chị còn chưa thông thì đèo bông bẻ bạn với ai làm gì. Với cái tuổi 13, 14, em

thử nghĩ có gì mới lạ đáng kể cho bạn trai nghe hoặc có gì cần thiết bắt buộc em phải thư từ giao thiệp với bạn trai. Em lại nói với chị rằng đây chỉ là đề trao đổi tình tình tư tưởng, đề mở mang trí não trong khi thư từ qua lại. Vào tuổi em, tình tình là tình tình một cô bé ngây thơ khờ khạo, chỉ chờ dịp đề làm nũng mẹ, tư tưởng em chưa tới thời kỳ phát triển dồi dào đến có thể đem trao đổi với một người khác phái. Muốn trí não mở mang em nên đề tâm đến bài vở, ghi nhớ lấy lời cô giáo giảng dạy, rồi mỗi ngày mỗi lớn, nhờ công học tập, nhờ sự nhận xét chung quanh, trí não em sẽ theo thời gian tự mở mang sáng suốt lần lần. Hiện nay, em có bạn trai để làm gì, có phải đề luôn luôn cặm cụi viết thơ nói

nhảm nhí bông lông, đề thờ thần mong thơ phúc đáp không? Như thế không có ích gì, và làm mất thì giờ học tập của em.

Em Xuân Hương, em nên nghe lời chị, tuyệt giao hẳn với người bạn trai mới ấy đi. Ở vào tuổi em, không nên thư từ gì với bất kể một người bạn trai nào. Bạn trai không phải toàn dở cả, nhưng em còn non nớt quá, tâm hồn còn trong sạch ngây thơ quá, những bức thư kia đã không ích gì cho em hiện thời, mà biết đâu sẽ chẳng có hại cho em về sau này nữa, vì em ơi, em ngờ sao được những nỗi éo le thắc mắc của lòng người!

Huống nữa, người bạn mới này chỉ thấy em trong một buổi đi nghe diễn thuyết rồi viết thơ làm quen với em; mới biết em có một lần mà em đã sắp chàng vào hàng bạn thì em ngây thơ và dễ dãi quá. Chữ BẠN cũng thiêng liêng lắm em ạ, có phải dễ dùng đâu!

Ngày nay đang tuổi đi học, em nên cố công học hành.

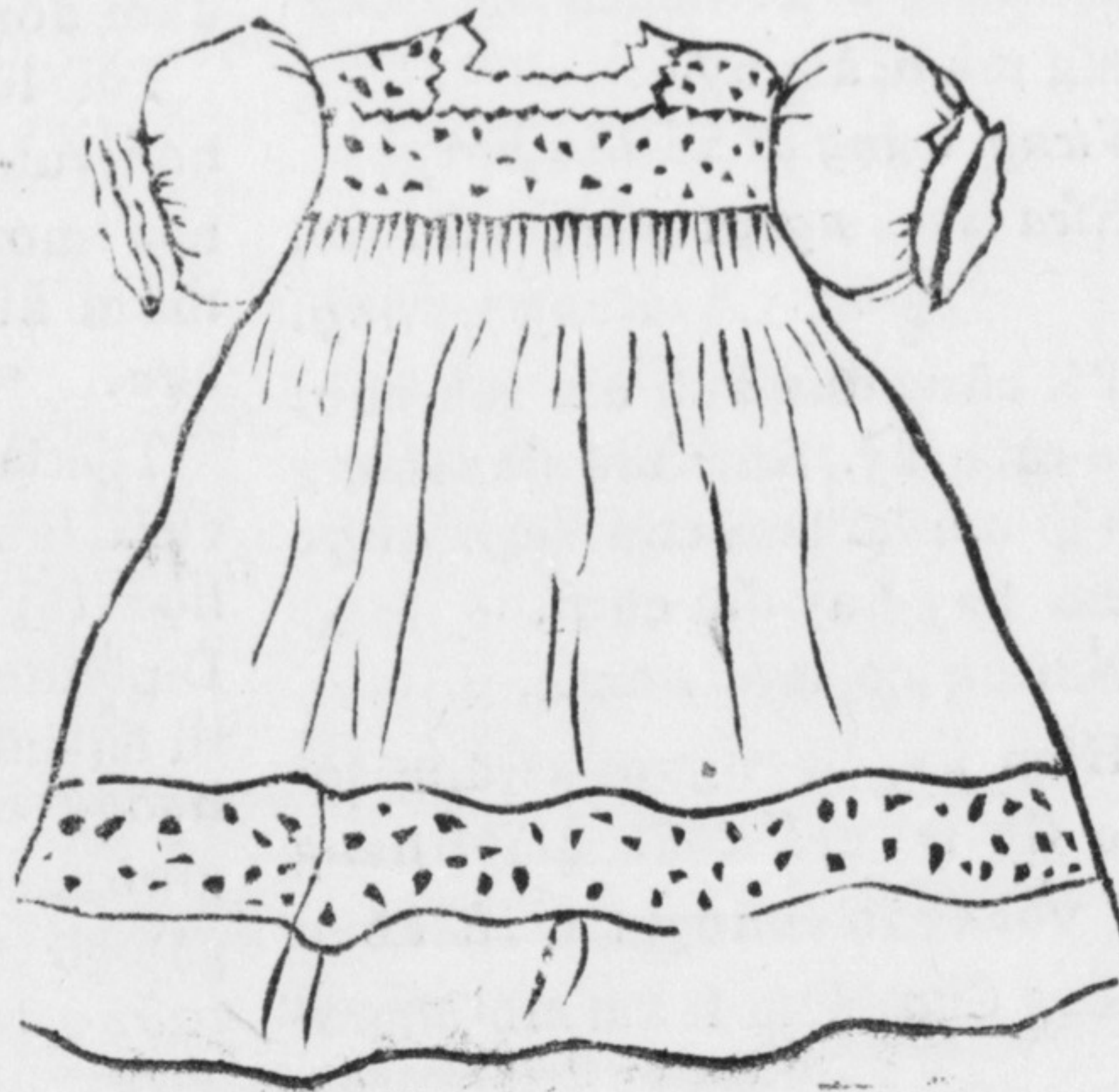
Ngoài giờ học tập, sau những buổi cặm cụi nhọc nhằn gặp những lúc chiều trời êm ả, em nên vui đùa cùng chúng bạn, chạy nhảy đuổi bắt, hát hò vui vẻ tìm những thú vui thanh nhả để giải trí, để tinh thần khoan khoái, để thân thể nở nang. Cái tuổi em hiện giờ là cái tuổi sung sướng nhất trong đời người, tuổi vô tư lự, đầy vui tươi, đầy bằng hái, em nên cố tận hưởng lấy, kéo rồi tuổi trẻ đi qua không bao giờ trở lại, lúc ấy đâu em có hối tiếc cũng muộn rồi. Em không nên trầm ngâm mơ mộng, nhìn trời nhìn nước trong khi chúng bạn nô đùa vui thích trước mắt em.

Em không thường thấy những người lớn tuổi, mỗi khi thấy các em vui đùa, chạy nhảy tung tăng đều tỏ ý mến tiếc cho cái thời trẻ trung của mình đã qua mà không bao giờ trở lại được nữa

xem tiếp trang 13

HAI KIEU AO CHO EM GAI

CÁI BÓNG

— Vâng xin chiều ý các anh. Năm ấy tôi 20 tuổi, đang học năm thứ tư trường Nam Sư Phạm. Tôi là lưu-trú học sinh cùng với 30 người bạn ăn ở trong trường. Thỉnh thoảng những ngày chủ nhật, chúng tôi chia thành từng bọn rủ nhau ra lựa phố,

nhắm các cửa hàng và các tiền thư Hàng-Đào, Hàng Ngang cho hết ngày nghỉ rồi đến hôm sau lại bắt đầu cả một tuần lễ cần - cù học - tập. Mỗi khi đi ra ngoài phố về, anh nào cũng đem theo vào trong trường cái hình ảnh của một giai-nhân thoảng trông thấy sau mặt kính cửa hàng, hay tình-cờ gặp ở đầu phố. Thế rồi buổi tối, sau khi làm hết công việc nhà trường và lên gác ngủ, chúng tôi thường trốn các ông Giám-thị leo lên ngồi trên cửa sổ, nhìn giờ, nhìn đất, ngắm giảng, ngắm sao mà mơ màng nhớ lại đôi mắt của cô 37 hay là cái miệng của cô 68. Có vài người bạn tôi, dáng chừng có tâm hồn thi-sĩ, lơng vùng giảng lơ - lửng trên trời, nhớ đến « bạn lòng » xa cách nên cao hứng mà ngâm nga :

Vùng trăng ai xẻ làn hai,
Nửa soi ngoài phố, nửa soi
trong trường.

Tôi cũng đua anh em mà chơi đùa cách ấy. Như thế đã không hại gì mà lại làm cho đời được thêm hay hay đôi chút.

Nhưng có một hôm...

Hôm ấy, ba người chúng tôi vào Gò-Đa ngắm các gian hàng rồi vui chân chúng tôi rủ nhau xuống Chợ-Hôm thăm một người

bạn. Chúng tôi đang khoác tay nhau đi, thì anh Bình đột nhiên thích khuấy tay vào lưng tôi một cái. Tôi giật mình quay lại, anh Bình lấy mắt ra hiệu cho tôi nhìn sang phía trường Nữ-sư Phạm.

Một thiếu nữ độ 16, 17 tuổi óng ả như một bà Hoàng thướt tha bước ra cùng đi với một người đàn bà đã có tuổi. Tôi đoán chắc là bà mẹ, nhân ngày nghỉ vào đón con học ở trong trường về chơi nhà.

Không ai bảo ai chúng tôi tự nhiên tất cả sang bên ấy và đi rảo bước cho kịp gặp người thiếu nữ. Tôi không cần tả cho các anh nghe người ấy thế nào; tôi chỉ nói cho các anh biết rằng nàng đẹp, đẹp lắm làm cho khách đi đường dù có vượt qua rồi cũng phải quay lại mà nhìn theo mãi.

Tôi cứ ngáy người ra mà nhìn cái thân hình óng-ả, cái dáng đi mềm mại của nàng, trong lòng rạo-rực bồn-chồn với một cái cảm giác mới lạ của người con trai 20 tuổi.

Hai người đi đèn đầu phố rồi lên xe. Chúng tôi nhìn theo cho đến lúc bóng nàng lặn vào đám đông người.

Tôi lững thững trở về, tâm hồn vui-vui, dễ chịu. Một bông hoa mới nở trong lòng, hương thơm kín đáo, khiến tôi hơi say-sưa.

Thế là từ hôm ấy cuộc đời tôi chia làm hai phần thật rõ rệt: học thi (vì chúng tôi sắp thi Diplôme) và nhớ đến người thiếu-nữ. Những khi lên trên ba gác ngủ, tôi trằn trọc trên giường cố hết sức gợi lại cuộc gặp-gỡ ngày hôm ấy. Tôi tưởng tượng lại cái hình dung khuôn

CÒN anh Vân? Thế nào? Anh có một kỷ niệm gì về tình - ái kể cho chúng tôi nghe không? Nghe câu hỏi, Vân hững-hờ đứng dậy, rút túi lấy bao diêm châm diêm thắp thuốc lá, rồi ung dung tựa tay vào lan - can cầu mà rằng :

— Cuộc đời tôi bình-tĩnh, bằng - phẳng lắm, không có trải những cơn giông tố như đời các anh. Nếu bây giờ tôi nhớ lại khi tôi đang bị khủng hoảng về tình cảm, thì hoá chẳng tôi chỉ nghe thấy một vài tiếng vang, trông thấy một vài cái bóng lướt qua trên con đường mà thôi, chứ những kỷ - niệm nồng - nàn bỏng - bột như của các anh thì thật tôi không có.

Một người bạn ngắt lời Vân mà rằng :

— Thì anh hãy cho chúng tôi nghe một tiếng vang, cho chúng tôi trông một cái bóng ấy cũng được, chứ sao!

Vân yên lặng, như cố ý thu - nhặt lại các tài liệu và tñ - xếp kỷ ức cho có thứ tự. Mọi người yên lặng chờ: Trong đêm tối lơ - mờ, các đầu thuốc lá cháy đỏ như những cục than hồng. Dưới cầu nước vẫn róc rách chảy.

TRÊN ĐƯỜNG

CHUYỆN NGẮN

của LÊ-DOÃN-VỸ

khổ của giai-nhập. Tôi cố nhớ lại cái mẫu tóc và cái nước da của nàng.

Ngày một ngày lại, tôi dần dà nhìn rõ lòng tôi: tôi nhận ra rằng tôi cảm nàng thật; cảm nàng bằng tất cả cái lòng yêu của một người con giai hãy còn ngỡ ngàng về đường tình-ái. Tôi cố hỏi dò trong các bạn bè xem có ai biết rõ tung-tích của nàng không; nhưng không có một người nào làm cho tôi được toại-ý. Lòng yên của tôi càng ngày càng thêm mãnh-liệt, mãnh-liệt đến nỗi nó rồn hết cả tình-cảm khác ra ngoài trái tim tôi; mãnh-liệt đến nỗi tàn khốc như một cái định-kiến, ta quên đi không được, dứt đi không xong. Cái tình-ái đầu tiên bao giờ cũng có cái sức mạnh khác thường nó bắt ta phải làm cho được thỏa-mãn: lòng tôi lúc bấy giờ chỉ đầy những hình ảnh của nàng mà thôi.

Tôi chỉ mong sao cho chóng đến ngày chủ-nhật để lại ra phố tìm đến nơi kỳ ngộ ngày hôm nọ.

Tôi chỉ cầu làm sao lại được gặp nàng một lần nữa để được hưởng lại cái cảm giác hồi hộp lần trước. Cái lạc-thú của đời ta, không ngờ có khi lại treo một hy-vọng mong manh như thế.

Không một ngày chủ-nhật nào là trên bờ hè phố Đồng-khánh lại vắng mặt tôi. Như chàng Từ-thức khi xưa tìm Tiên lần thứ hai không thấy, tôi chỉ tần-ngần nhìn mấy cảnh lệ-liếu phát-phơ sau hàng rào sắt, còn bóng hồng tuyệt-nhiên không thấy ra vào chi nữa.

Tôi chán quá, và buồn quá! Không cần phải nói các anh

không thấy tôi lang-thang đi quá xuống mạn Chợ-hôm định đến thăm người bạn mà ngày nọ vì sự gặp-gỡ với giai-nhân mà tôi chưa đến được. Tôi vừa đi vừa la-cà ngắm các cửa hàng hai bên phố. Tôi vốn thích chơi ảnh, nên tôi dừng lại hiệu M. Photo, định ngắm mấy cái ảnh cho qua thời giờ. Tôi vừa ngó qua cửa kính đã giật mình một cách khoan-khoái vô cùng, nó làm cho tôi suýt reo lên một tiếng: trong một cái khung to bày giữa cửa hàng, ảnh người mà tôi đang tốn công tìm kiếm hiện ra trước mắt tôi, xinh-tươi không biết đâu mà kể. Tôi ngây người mà nhìn bức ảnh, sung sướng chẳng khác gì được gặp mặt giai-nhân cả. Tôi đứng lha hồ mà nhìn đôi mắt ướt, không sợ nó quay đi nơi khác, hai hàng lông mày dài và cong kia không khi nào hạ xuống, và cái miệng xinh-xinh với đôi môi hình trái tim kia mỉm cười với tôi mãi mãi. Sau khi nhìn sướng mắt và ghi được hết cả các đường, các nét của dung nhan giai-nhân vào trong ký-ức của tôi, tôi liền vào trong hiệu hỏi rõ tính-danh và địa-chỉ của thiếu-nữ. Cái hy-vọng của tôi chỉ lờn như một tia lửa rồi lại tắt ngay, vì chủ hiệu chỉ biết là ảnh của một khách hàng cho phép bày thôi. Thành ra tôi vẫn không tiến thêm được một bước nào. Muốn cho lòng mình được mãn-nguyện ít nhiều, tôi

cũng biết rằng vì thế mà tôi sao nhãng cả việc học hành. Có một hôm, chờ nàng mãi

chỉ còn một cách là những ngày nghỉ học, xuống tận hiệu ảnh ngắm cái chân-dung của nàng mà người chủ hiệu không dám bán cho tôi. Tôi làm cái việc ấy một cách xiêng-năng, chu-đáo như những con công, đệ-tử hàng năm chẩy hội chùa Hương vậy.

Chúng ta sinh ra ở đời cần có những cái yếu bên đó, khi ta không đạt được cái nguyện-vọng của ta, thì ta bám vào các vật vô-tri, vô-giác nó là cái hình-cái bóng của mỗi nguyện-vọng ấy. Cũng vì thế mà các tình-nhân giữ-gìn cẩn thận các bức thư tình, hay một cái mùi-soa đã từng dùng để lau nước mắt.

Bây giờ tôi nói vậy chứ, khi ấy, đứng trước cửa hiệu tôi chỉ biết ngắm bức ảnh và yêu bức ảnh thôi chứ các anh tinu còn nghĩ ngợi gì như thế nữa,

Tôi làm cái phận-sự mà tôi cho là thiêng-liêng ấy luôn trong một tháng cho đến một hôm...

Không bao giờ tôi quên được ngày hôm ấy. Tôi cúi đầu vào nhìn bức ảnh và vờ vờ nghĩ ngợi. Tôi tưởng-tượng có bức chân-dung đó để ngay ở đầu giường; sáng sớm giậy và trước khi ngủ, các tư-tưởng thứ nhất và cuối cùng trong một ngày của tôi, tôi sẽ đề phần nàng.

Tôi mơ-mộng, viễn-vông, bao nhiêu tâm-trí đều đề vào đấy cả. Tôi quên cả mọi sự bên ngoài.

xem tiếp trang 12

MƯỜI năm trở lại đây, ở xứ ta phát minh ra một nghề mới : nghề đến tận nhà kèm trẻ học.

Những thanh-niên trí-thức hiếu học nghèo tiền đều có thể tìm trong cái nghề bảo trẻ ấy, món học phí hoặc lương ăn. Có người ở nhà mình buổi tối đến nhà học trò mà dạy học, có người ăn ở ngay nhà học trò y như các cụ đồ xưa đi các nhà « ngồi » dạy học vậy.

Dần-dần không những chỉ có bạn trai mới làm nghề ấy mà những bạn gái cũng tự đến nhà học trò mà kèm học, hơn nữa, nhiều bạn can đảm bỏ cả mọi sự hiềm nghi, xa nhà xa cửa theo lời mời của thân chủ đi tận tỉnh này tỉnh nọ ăn ở ngay tại nhà của thân chủ để giấy đồ đảm con cái người ta.

Theo lời dò hỏi của chúng tôi, thì số lương bổng của những nam nữ « gia sư » ấy cũng không đến nổi bạc lăm : ăn ở tại nhà thân chủ, các bạn còn được lĩnh một số lương từ 10p. cho đến 30p.00. Những bạn may mắn vào giấy học ở các gia đình Pháp có khi còn được trả hậu hơn thế nữa. Nhưng điều lợi hơn cả là ngoài những giờ kèm trẻ các bạn được tự do trau dồi học nghiệp của mình và chính cũng vì thế mà các bạn mới vui lòng làm nghề bảo trẻ tại nhà ấy.

Đã đến nhà người ta dạy học, hẳn các nam nữ « gia sư » không bao giờ muốn thóc mách những sự đối đãi của gia chủ. Nhưng nhận thấy rằng cái sự mượn cô giáo, thầy giáo đến nhà càng ngày càng phổ thông, cái nghề « giáo sư » dần dần càng bành

Nước nào chẳng có mặt tốt và mặt xấu. Cho nên kẻ thù vẫn hay mộ ta một nước Pháp chánh-trị xấu, yếu dần, phân chia bè đảng, luân-lý suy-đổi. Đó là một mặt của nước Pháp về chánh-trị dân cử. Chớ nước Pháp « thực » vẫn phô bày một tinh-thần cương cường, một hoạt-động sáng tạo chẳng kém nhưng thời đại toàn-thịnh. Đó là nước Pháp vĩnh-viễn mà Thống-chế mới tháo bỏ cùm-xích làm tê-nhiệt bấy lâu.

trường, những bạn đã đi trước vào nghề « gia sư » cũng muốn đem những điều nhận xét trong nghề nói lại với các bạn đi sau, chắt chít cùng các nhà có trẻ muốn đón gia-sư đề sau này, giữa những gia sư và những gia chủ không có những điều đáng tiếc nó hạ giá cái nghề gia sư !

Trước hết, chúng tôi nhận thấy rằng nhiều nhà đón gia sư, có một mục đích a-dua, và phô trương. Mượn gia sư cũng như mua một món đồ đẹp để bày biện trong nhà, cho thêm vẻ lịch sự. Bởi vậy mới có những sự khoe khoang như sau này nó làm tổn thương rất nhiều lòng tự ái của các gia sư : có khách khứa, nhiều nhà dám gọi gia sư ra để chào khách, tiếp theo mấy lời giới thiệu kẻ cả đầy ý phô trương :

— «Cậu giáo, hoặc cô giáo tôi «nuôi» để kèm các cháu đấy...»

ngôi c

Nhiều nhà yên trí rằng các gia sư đều thuộc về hạng học trò nghèo cả. Và họ mượn giấy con họ, để ăn ở tại nhà họ ấy là họ làm cho cái «gia sư» một cái ơn to lớn đấy, nên họ mới dùng chữ «nuôi» khinh miệt có ý nhạo bêu. Nuôi một đứa ở, một kẻ khó. Rồi do đó những cách họ đối đãi với gia sư, bữa ăn chỉ nằm cũng thập phần cầu thả. Họ có hay đâu nếu họ đối đãi khinh thường với thầy giáo cô giáo của con cái họ, con cái họ cũng sẽ theo gương ấy mà bớt nể sợ thầy giáo cô giáo đi. Lắm bà mẹ vô ý thức, lúc cô giáo thầy giáo đi vắng nhà, còn soi bói nó xấu cô giáo thầy giáo trước mặt đàn con.

Khi đến nhà giấy học, các gia sư và ngay cả các gia chủ đều giao ước rằng ngoài sự giảng dạy trẻ các gia sư không phải làm một việc khác cả, thừa thì giờ thì để tu-bổ sự học và của các gia sư nhưng nào có được thế, thì các con đi học rồi, các gia sư nằm trong buồng học đọc sách, các bà hiền mẫu lấy là

nghe
hận
sau,
gia-
hững
ó hạ

nhiều
, và
a một
thêm
khoe
g rất
khách
chào
đầy

kèm

ngừa mắt lăm, các bà sẽ nhờ « cậu giáo » hộ
việc này hộ việc nọ. Một cậu giáo kiêm cả
chức thư ký, chức long toong đi mời họ cho bà
chủ nhà là thường. Và với các nữ-gia-sư càng
nhiều sự hỗn. Một chị kể với tôi rằng kỳ
nghỉ hè năm ấy chị ngồi dạy học tại một nhà
nọ, không ngày nào chị không phải xuống
bếp làm cơm với bà chủ.

Không làm không được, bà chủ khua đũa
khua bát kêu bần ầm ĩ lên, có khi bà chửi
meo mắng chó, mắng đầy-tớ khiến mình cứ
ngồi lì đờ đẫn, mình cũng phải phát ngượng.

Còn nhiều cha mẹ lại quá thị vào các gia-
sư, bắt các gia-sư gánh cái trách nhiệm nặng
nề quá đối với lũ trẻ. Mượn được gia-sư rồi
các bà mẹ tự coi là rảnh tay, không để ý gì
đến sự học hành, tính hạnh của con cái nữa,
nhất nhất đến giao-phó cho Cậu giáo, Cô giáo.

đầy học

Đã hay giấy trẻ tức là lãnh luôn cả các trách-
nhiệm giáo-dục trẻ nhưng thầy giáo cô giáo
có thể nào thay thế hoàn-toàn được cha mẹ.
Phải có sự cộng tác của cả cha mẹ lẫn gia-sư
mới mong giáo-dục trẻ được hiệu nghiệm.
Họ cậy có tiền cứ phóng-sinh phóng-địa con
cái cho cả gia-sư, con cái hư hỏng điều gì
họ chỉ đổ lỗi cho các gia-sư, thành thử cái
nghề gia-sư chỉ là một nghề tạm bợ của các
thiếu-niên nam-nữ tri-thức chưa gặp may,
chứ không phải hẳn là một cái nghề thực-
hành được nức lòng, được thưởng xứng đáng.

ÁI HÒA

KỶ SAU : Nên đối với gia sư
thế nào ?

Gia sư đối với gia
chủ thế nào ?

Nhớ' Làng

Ở chốn phần hoa — ngực thắt dây !
Cười vui nửa phút, khóc bao ngày.
Thân nhau vừa đây, thù nhau đây,
Hờ hững nhìn nhau chẳng nắm tay.

Vai sánh liền vai, mặt sát nhau,
Tưởng là ân ái đến bao lâu.
Thế mà một sớm đi nhà khác,
Lòng chẳng buồn hơn ngựa đổi tàu !

Danh lợi đua chen nản lăm rồi,
Đồng quê lên tiếng giục : Về thôi !
Nơi đây khinh-bạc thờ ơ quá,
Nơi đó sơn sao đợi đón mời.

Nơi đó nhiều mây, lăm bóng tre,
Nhiều ao, nhiều ruộng, lúa vàng hoe,
Bao nhiêu là gió, bao chim, bướm,
Rộn tiếng gà ngán mỗi sáng về.

Nơi đó trắng trong quá dịu dàng,
Sáo diều bên xóm vắng đưa sang,..
Lòng thôi thốn thức, thôi xao-xuyến,
Dịu dịu, bàng khuâng lạng nhớ làng.

Bàng Bá-Lân
(Tiếng sáo diều)

Không son phấn mà vẫn đẹp

Từ giữa tháng ba đã bắt đầu mùa nực các bạn gái đã lo đến sự mua sắm y phục mùa hè rồi. Nhưng đây tôi không bàn đến y phục hè của các bạn gái tôi chỉ muốn nhắc lại các bạn một vài phương pháp trang điểm thích hợp với trời hè nóng nực mà thôi. Năm nay các mỹ-phẩm ngoại quốc đều khan cả, có thể nói là các bạn thiếu hẳn những mỹ phẩm để làm đẹp nhưng với một chút thông minh, một chút khéo léo các bạn có thể khiến sự thiếu-thốn kia cũng vẫn dùng được việc cho các bạn, dùng một cách ích lợi một cách lịch sự.

Không mua được thứ kem phấn bạn vẫn quen dùng ư? thì bạn bỏ hẳn đừng dùng kem phấn nữa. Về mùa rét, điều ấy còn khó vì áo quần mùa rét đều sẫm màu, trời hanh lạnh làm nứt nẻ da, tím mặt tại mặt bạn, không dùng kem phấn không được, chứ về mùa nực không kem phấn cũng vẫn có thể trông được. Cốt nhất bạn cần giữ da mặt cho sáng sủa tươi mát. Muốn thế, phải giữ đúng những phương pháp vệ sinh, giữ bộ tiêu hóa cho đều, ăn nhiều rau đậu, đừng thức khuya, giải khát bằng nước chanh quả pha đường. Còn những sự săn sóc bên ngoài thì theo đúng như sau này:

Rửa mặt toàn bằng nước mưa. (mùa nực mưa nhiều càng dễ có nước mưa lắm)

Một ngày vài ba lần lấy dưa chuột cắt khoanh mỏng soa nhẹ lên da mặt hoặc ép nước cà-rốt cà

chua mà soa lên đôi má, có thể soa cả lên môi.

Cách một hai ngày lấy lòng trắng trứng gà đánh nổi bọt tơi, lên soa lên mặt để kéo hết bụi bặm ra.

Nếu ngại, làm các bạn có thể dùng lait de beauté (hiện các nhà bào-chế chế tạo tại đây rất nhiều) soa lên mặt, để một lúc rồi lại rửa sạch đi.

Cứ theo đúng những phương pháp như trên các bạn có thể, có được một làn da mịn mát, không trỉn, không đỏ mề hôi. Và thế là đủ đẹp rồi, còn sự da trắng, đen không nên quan tâm đến. Các bạn lại nên có ý tăng thêm sự sáng sủa của da mặt bằng cách giữ tóc cho bóng mượt, óng chuốt, tỉa lông mày cho gọn gàng.

Một khuôn mặt để mộc mạc nhưng lúc nào cũng mịn mát sáng sủa, còn hơn một bộ mặt phấn loang lổ nhờn bóng nghìn muôn lần.

Nếu bạn không đủ can đảm để bỏ kem phấn về mùa nực thì các bạn nên thay kem bằng một thứ lait de beauté. Thứ này giữ phấn không bền bằng kem nhưng nó không làm hấp da mặt không làm đỏ mề hôi và vì thế không làm loang lổ mặt bạn chỉ phải chịu phiền soa phấn lại luôn luôn thôi. Nếu cứ phải dùng kem bạn nên để mặt ướt mà soa kem, rồi chùi bằng bông cho khô hãy đánh phấn để kem bớt làm hấp da mặt. Tay về mùa nực hay đỏ mề hôi nhớ ngâm tay vào nước có pha chút

phèn hay soa phấn talc cho khô tay. Móng tay mùa nực cũng nên đánh mờ đi chờ bôi thẩm như mùa rét. Đôi bàn chân cũng phải săn sóc kỹ, đi sandale thường hay lộ cả bàn chân và móng chân ra ngoài nên các bạn chớ nên để móng chân quá bản.

(còn nữa)

CÔ THÚY

PHẤN LYCA

118, PHỐ HÀNG BÔNG — HANOI

Cùng các bạn gái

Các bạn hãy dùng phấn LYCA một thứ phấn tây rất mịn không có chất chì. Bán grame và pha theo màu da.

Ở xa có thể viết thư nói màu da về mua phấn được. Bạn nào chưa biết đến đặc tính của phấn LYCA muốn dùng thử xin lại lấy mẫu ngay.

CAI GU'ONG PHAN DAU PHI THU'O'NG

(Tiếp theo và hết)

Bà không biết sợ cái gì bao giờ. Chính ông Graffeuil (hay ông Pasquier) đã phải nói bà gan dạ như một tên lính ra trận.

Lời khen không phải là quá đáng. Năm 1916 hay 1917, một nhóm dân quê xui giục bởi những tay sai của Đức-quốc âm mưu đánh phá tỉnh Biên-Hòa. Được tin, bao nhiêu người Pháp ở lân-cận đều kéo nhau vào trong trại lính. Nhà chuyên-trách Pháp cho mấy tên lính hỏa-lốc đến đồn điền bà De la Sonchère dục bà chạy về Biên Hòa. Bà nhất định không rời khỏi đồn điền và bảo mấy tên lính về nói với quan chủ tỉnh bà sẽ thu xếp ổn thỏa với bọn phiến-loạn.

Mấy tên lính lần lút trốn về được tỉnh thuật lại với quan trên những lời cứng cỏi của bà, ai cũng cho là bà đại dốt và ai cũng yên trí bà sẽ bị giết chết, chứ không thể an toàn được.

Nhưng ở đồn điền, bà De la Sonchère vẫn giữ vẻ điềm tĩnh. Được tin có một bọn phiến-loạn đang kéo đến đồn điền, bà lập tức trèo lên mình ngựa, tay sách cái roi « cà-vạt » vẫn dùng để quất ngựa. Bà cưỡi ngựa đến trước mặt bọn phiến loạn. Thấy bà tay chân không, ung dung ngồi trên ngựa tiến thẳng đến mình, bọn phiến loạn ngạc nhiên, và tự chúng đứng dừng lại, không khởi công làm dữ. Thái độ can đảm của bà đã làm chúng ngáp ngừng mất hết vẻ hung hăng. Bà Sonchère xuống ngựa, đi thẳng lại trước mặt tên cầm đầu bọn phiến loạn, đập ngọn roi lên vai mà bảo :

— Tao biết mày là một thằng tướng cướp thừa nay. Vậy bây giờ mày muốn gì ?

Rồi không đợi hắn trả lời bà quay lại nói bằng tiếng Nam với bọn dân quê :

— Các chú định theo nó đến cướp tiền của của tôi phải không ? Tôi không có tiền đâu. Lúc này tôi cũng nghèo mạt như các chú mà thôi. Các chú đại khờ lắm, sao lại nghe lời nó mà đi cướp bóc như vậy ? Các chú có

muốn lấy tiền thì lấy ngay của tên này đi (bà vừa nói vừa chỉ vào tên cầm đầu) nó mới lãnh được một món tiền to người ta thuê nó đi xúi dục các chú làm loạn đấy (nói với tên cầm đầu) Tiền này đâu bỏ ra đây cho anh em xem.

Tên tướng cướp chưa kịp xoay trở bà đã cầm cái roi da đỏ mà vụt lấy vụt để lên tên tướng, bọn dân quê sợ hãi chạy toán loạn để mặc tên cầm đầu khuất phục dưới trận mưa roi của bà. Một lát bà mới dịu tên cầm đầu giầy, hắn đã bị thương nhiều chỗ, bà mang nó về đồn điền băng bó thuốc men cho rồi bà dụ nó ra thú với quan chủ tỉnh. Bà lại ngọt ngào dỗ nó, bà sẽ xin tha cho nó. Thế là khắp tỉnh Biên-Hòa yên trí bà bị bọn phiến loạn giết đều ngạc nhiên thấy bà vẫn an toàn mà lại du được một tên đầu đảng phiến loạn về.

Giữ đúng lời hứa, bà bảo lãnh cho tên đầu đảng ấy và hiện nay hắn là tên đầy tớ trung thành nhất của bà.

Đề thưởng công lao khó nhọc và tài cán của bà, năm 1920 bà được chánh phủ Pháp thưởng tấm mền dày danh dự nhất của nước Pháp, mền dày Bắc đầu bội tinh. Năm nay đã cao tuổi, sức làm việc của bà vẫn không nao núng. Trong những kỳ hội-đồng hàng tháng hàng năm của Liên-Đoàn Cao su người ta vẫn thấy bà danh dự hội trưởng của Liên Đoàn nhanh nhẹn sốt sắng tới dự đề bênh vực Liên Đoàn.

Bạn đàn bà mình không phải ai cũng có năng lực phi thường như bà Sonchère mà ngay đàn ông cũng hiếm người có được, nhưng đọc cái tiểu sử của bà, chúng ta cũng nên hun lấy chút ít lòng can đảm, chút ít nghị-lực. Dân chẳng phải đi chốn ma thiêng nước độc khuất phục Thiên Nhiên hiểm trở, mở đồn lập ấp nhưng nếu trong cuộc đời thường có vấp vấp đến thân ta cũng chớ than phiền, có đau khổ cũng chớ ngã lòng. Đó là mục đích của dịch kể bài này.

T. L.

Thuật theo T. J.

CAI BONG

TREN DU'ONG

(Tiếp theo trang 7)

Mấy tiếng guốc đi lại gần, dừng lại và mấy tiếng đàn-bà dịu-dàng êm-ái sau lưng tôi cũng không đủ làm tôi quay lại.

Bống thấy tiếng nói :

— Đây chị trông, cái ảnh bày ở giữa ấy mà !

Tiếp theo mấy tiếng reo !

— Ừ ! ừ ! phải rồi.

Tôi quay lại : Giai-nhân mà bấy lâu tôi đang tốn công tìm kiếm hiện nguyên-bình ngay cạnh nơi tôi đứng. Nàng đi với một người bạn cũng trạc tuổi nàng nhưng không xinh bằng.

Tôi ngáy người, trở mặt mà nhìn ; nhìn một cách thêm thuồng gần thành ra vô phép.

Nàng không để ý gì tới và có ngờ đâu rằng đang đứng cạnh một tình yêu chân-thành kính-cần.

Nàng cùng với bạn cúi xuống để nhìn bức ảnh cho gần hơn.

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ ?

Muốn tốt tươi nên giữ

màu da !

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên

soa ?

Dung nhan sẽ thấy nở

nà hơn xưa !

Vừa giãn huyết lại vừa

giãn cốt !

Vẻ đoan trang đẹp tốt dễ

trông !

Ngày xuân càng được

sắc hồng !

Càng tăng màu thắm,

càng nồng tấm yêu !

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

Tôi vẫn cố để ý đến cái thân-thể mềm-mại của nàng. Nàng chỉ tay vào mặt kính, bảo bạn rằng :

— Đây chị xem, có phải cái ảnh người ấy giống em không !

— Giống quá chị ạ. Nếu chị không bảo thì em cũng tưởng là ảnh chị chứ không ! Nàng cười, ngừng giây, kéo bạn đi mà rằng :

— không biết người ấy là ai mà lại giống em thế ?

Hai người vừa chuyện-trò vừa đi xuống mạn cuối phố !

Tôi giật mình. Tự dưng tôi chán-nản, bực hờ đến nỗi không buồn đi theo giai-nhân của tôi nữa. Đột nhiên lòng tôi man-mác, vẩn vơ. Bao nhiêu điều mong-ước đều tan tành ; tâm-hồn tôi trong giây phút hoá lạnh-lẽo. Tôi ngao-ngán, bàng-hoàng : trong tâm trí hình như hết tất, không còn một tí cảm tình gì.

Tôi yêu một người con gái mà tôi không biết tên tuổi, họ hàng, không có hi-vọng gì được thấy tình yêu chia-xẻ. Lòng băng-khuàng thất-vọng. tôi đặt tình yêu vào cái hình ảnh giai-nhân, cái hình ảnh ấy, bao lâu nay tôi yêu, tôi quý, tôi thờ-phụng, ngày nay rút-cục lại chỉ là hình-ảnh của một kẻ thứ hai mà tôi không quen biết bao giờ.

Trong mấy tháng trời đằng đẵng, cái bóng giai nhân lướt trên con đường tình-ái của tôi, cảm dỗ tôi chẳng khác gì cái ảo-ảnh của một khu làng có giếng trong, bóng mát, mơ hồ của người khách đi trong sa mạc.

Vàn vung tay ném mầu thuốc lá xuống lòng sông, như vứt cho giòng nước mang đi mầu đời dĩ-vãng ấy.

LÊ-DOÃN-VỸ

«...Anh và tôi, tôi và anh, đời chỉ khổ, việc đời chỉ khó, tình đời chỉ buồn, kiếp người chỉ nản, cho những ai không tìm được một người để nói với nhau một lời yêu thương»

Một câu ấy cũng đủ tóm tắt cả một cuốn truyện dài, hơn hai trăm trang vừa in xong

ANH VÀ TÔI

Giáo-dục tiểu-thuyết

của

Lê văn-Trương

(Loại sách chọn lọc)

Giá 1\$20

ĐƯƠNG IN

Chồng chúng ta

Một cuốn phim thời-sự vô cùng đặc sắc, một thiên tiểu thuyết xã hội vô cùng bi đát, mà trong đó, tấn kịch tổng tiền nhà vợ đã được diễn lại rõ ràng.

Tác giả

LÊ-VĂN-TRƯƠNG

250 trang — giá 1p20

NHÀ XUẤT BẢN

ĐO'IMO'I

62 Phố Takou — Hanoi

Tél. 1638

...Thơ' ky đi học

(Tiếp theo trang 5)

đó sao. Những người ấy lúc niên thiếu vẫn vô tình với tuổi trẻ, ngày nay hối tiếc đã đànb, lắm người lúc trẻ thơ đã tận hưởng đầy đủ không bỏ qua một dịp nào mà ngày nay đứng trước cảnh vui đùa của các em, cũng phải bàng khuâng hối tiếc đó nữa là. Đấy em xem, người ta chỉ biết giá trị của tuổi trẻ, khi thấy mình không còn trẻ nữa!

Em thử nhìn chung quanh em xem, biết bao thiếu nữ đồng tuổi với em, nhưng không được cái may mắn cấp sách đến trường để học tập như em, không được vui đùa nhảy nhót như em, các thiếu nữ ấy vì hoàn cảnh bắt buộc, chưa bao lâu tuổi đã phải gánh vác phần việc gia-đình, suốt ngày chỉ lo làm lụng để nuôi mẹ, nuôi em, thức khuya dậy sớm làm lữ tẩm thân, không có thì giờ để nghĩ tới các thời ngây thơ, khờ khạo đầy vui tươi sung sướng của mình, không còn biết tuổi trẻ là cái gì. Em nên mừng thầm rằng đã gặp được nhiều may mắn hơn các thiếu nữ ấy, vậy em nên lo làm

sao cho xứng đáng, với tấm lòng mong mỏi của thầy me, em không nên để thầy me phải buồn phiền vì em, em có biết đâu, để em đi học xa lắm lúc thầy me cũng không yên lòng, nếu nay thầy me biết rõ việc này chắc giận em lắm. Vậy em nên nghe lời chị chăm chỉ học hành không nên bẻ bạn thư từ gì với ai cả. Ngày sau khôn lớn, hiểu biết nhiều vững vàng hơn, lúc ấy em muốn có bạn trai cũng chưa muộn đâu em ạ.

Mấy lời tha thiết, mong em hiểu chị, đừng thăm trách chị là quá nghiêm khắc với em, ấy cũng vì chị đã trải qua một thời trẻ trung không tươi đẹp bằng em bây giờ nên chị muốn đem bao điều nhận hiểu trong mấy năm qua để nhắc nhở em cốt để giữ gìn cho em mãi mãi có tâm hồn trong sạch, ngây thơ, thẳng thắn cho tới lúc trưởng thành, em đừng phiền chị nhé và nên vui lòng nghe lời chị đi.

Thăm em vui vẻ, và chúc em luôn luôn sung sướng với tuổi trẻ

Chị : THU-HƯƠNG

Thưa bà, ông bác sĩ khuyên

Tiếp theo

Trong khi mọc răng trẻ hay bị uơn mình : sờ mũi, đi rửa, ầm đầu đến khi mọc răng xong các chứng bệnh ấy sẽ tiêu tán hết. Thật việc mọc răng chỉ làm trẻ yếu người gặp khi trong người đang có trùng làm bệnh, nhân dịp ấy bệnh phát ra, vậy ta phải cẩn thận trông nom cho trẻ trong suốt thời kỳ mọc răng chớ cho là thường, nhiều trẻ đang mọc răng hay mắc các bệnh hiểm nghèo như bệnh phế viêm (pneumonie) bệnh ki đạo phế viêm (broncho-pneumonie) bệnh sưng ruột (gastro-entérite)

6. — DO CHIỀU DÀI

Trong suốt thời kỳ này trẻ dài nhiều : khi mới lọt lòng chỉ đo

được 48. 49 phân, đến khi ba tháng được 59, 60 phân, sáu tháng 64, 65 phân 1 năm 70 phân 1 năm rưỡi 75, 2 năm 80 phân. Chân tay dần dần cứng cáp, bập thit nở nang, người bụ bẫm. Trẻ tập lẫy, lê, bò, đi. Xương sống lúc lọt lòng đứng thẳng, đến lúc 3 4 tháng cổ đã có thể ngóc lên nên khúc xương ở cổ đã hơi ngòng về đằng sau, đến khi trẻ đi vững thì những đoạn ở lưng và ở bụng đã ngòng ngược như xương sống người lớn Bộ thần kinh mỗi ngày mỗi mạnh hơn, (lần dần kiểm soát hết các việc ở các bộ phận. Hết tuổi này trẻ đã hết đại dầm, ban ngày đi đại tiện có giờ.

bác-sĩ MỸ

Mấy lời khẩn thiết cùng quý vị độc giả

Tiếp theo trang 1

tôi cũng vẫn cố gắng giữ nguyên giá báo cũ. Ngay thời kỳ Mỹ Nhật chiến tranh này giá giấy tăng lên một lớp rất cao nữa, chúng tôi cũng không muốn tăng giá báo để đáp lại thịnh-tình của các bạn, và để tờ báo được phổ-thông khắp nơi :

Giờ bắt buộc phải tăng, chúng tôi mong các bạn đọc sẽ lượng-xét vui lòng nhận giá báo mới cho.

Chúng tôi lại yêu cầu quý-vị đại-lý vẫn bán giúp báo Đán-bà từ trước tới nay cắt nghĩa với các bạn đến quý hiện mua lễ cái lễ bắt buộc chúng tôi phải tăng giá báo và nhất là mong các vị để ý đến số báo nhất định tiêu-thụ hàng tuần, lấy đúng số báo bán thôi, đừng để dư vì mỗi số báo quý-vị trả lại nhà báo sẽ phải chịu những bốn xu bừa phí mỗi tờ báo tính ra không được lãi 1/5 đồng xu nếu mỗi tờ trả lại nhà báo, dấn tới bốn xu tem tất nhà báo phải lỗ nhiều. Mong quý vị đại lý đặc biệt lưu ý lời yêu cầu của chúng tôi :

Giá báo mới bắt đầu từ số này :

Mỗi số	0p 13
Một năm	6p 00
Sáu tháng	3p 00
Ba tháng	1p 60

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

Q U Ê
HIÊN

36 — HÀNG BỒ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiên

Chuyện riêng

Tiếp theo

vội nói cái sự nghi nan ấy ra thì thực thất sách vô cùng. Người vợ lẽ có thể bù lu bù loa lên mà người mẹ chồng cũng có dịp bênh vực người vợ lẽ, buộc tội bà thêm thành ra những điều không phải vắn về phần bà. Nếu suy tính cặn thận hơn, bà không thêm nói vội, đợi cho hai năm rồi mười bà mới chỉ cho ông thấy đề ông đứng lên buộc tội. Ấy là nói bà muốn sử dụng tàu ráo máng với người vợ lẽ thì bà làm thế. Còn như bà chỉ muốn cho người vợ lẽ cái là quy chính, khuyên can nhẹ nhàng người ta, mình bà với người ta biết với nhau mà thôi thì bà cũng phải đợi cho việc hiển nhiên đã, lúc ấy người vợ lẽ không còn đường mà chối cãi. Nhiều khi gặp trường hợp bắt được quả tang mà kẻ phạm tội còn giữ mặt đo ngay tại bà ghen tuông mà vu cáo ra thế, huống nữa là bà không bắt được quả tang họ, họ càng dễ chối cãi, càng dễ buộc cho bà là ghen tuông muốn lia duyên họ. Và thế-nhân cũng dễ tin những lời của họ lắm. Bàng cơ không những bà mẹ chồng vốn sẵn có ý thiên tư người vợ lẽ, bênh vực người vợ lẽ, mà cả chồng và từ khi xảy ra câu chuyện, tỏ ý lãnh đạm với bà biết đâu cũng chẳng ngờ nghĩ rằng bà ghen tuông mà đặt điều cho người vợ lẽ ư?

Còn được lòng thương yêu quý nể của người chồng, cái địa vị chánh thất của bà trong gia đình còn cũng cố, nếu đề cao người chồng coi thường bà, e rồi bà sẽ còn đau khổ hơn.

Giờ việc lấy vợ lẽ đó chót rồi, cái hoàn cảnh đã xảy ra, bà không nên cưỡng lại, nên tìm cách sống thuận với hoàn cảnh để mình được sung sướng, cái địa vị mình không mất. Tôi muốn khuyên bà nên ăn ở rất kẻ cả với người vợ lẽ, có lượng mà vẫn có uy, người vợ lẽ

không dám tái ngược với bà mà chồng bà cũng thêm quý trọng bà. Muốn thế bà chỉ cần dẹp những sự ghen tuông, bỏ những điều lỗi lạc nhệch của người vợ lẽ. Đối với mẹ chồng, những khi trò chuyện lấy bà không con cái và nên cụ muốn cho gia đình con cụ được êm ấm thì cụ không nên cư xử bất công, thêm vị quá. Đối với đứa bé con chồng bà nên hết lòng âu yếm như con ruột bà để ra vậy.

THU LINH

...Chớp nhoáng

(tiếp theo)

thì chớp nhoáng, song có hai cái chớp nhoáng là nguyên do của các cái chớp nhoáng khác, các ông ấy hình như không biết tới. Nhất đã là *thằng người*, nhì đã là *hột com*! Hề bao giờ các ông chỉ vào bụng người đàn-bà, tức khắc người đàn bà sinh ngay cho các ông một *thằng người* có đủ sức vác một khẩu súng chạy ra bãi chiến trường, chớ không phải nuôi nấng khó nhọc trong mười mấy năm, và chỉ vào *hột thóc*, *hột thóc* sẽ mọc ngay thành cây lúa, bông nặng trĩu, chớ không cần cấy, bừa, cấy, gặt, lâu lai thì lúc đó mới thật phải phục tài các ông!

Ấy Đàn-Bà chúng tôi nghĩ lẫn thần thế, các bạn nghĩ sao.

T. B. Đ. B

(1) Những tàu ngầm nhỏ.

(2) Một thứ máy của Đức mới phát minh hình như con ruồi khổng lồ, toàn bằng thép, có thể chứa được cả một toán quân, chui ngầm xuống đất để tiến sâu vào đất địch.

Thư tín

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Đặng đình Ngừ (Vinh) ông Đỗ phương Q. (chợ Lớn) cô Huyền tại Ba (Ca Răng) ông Lê văn Minh (Xieng-khuang) cô Ta thị Sang (Phong-Thanh) bà Nguyễn thị Định (Vinh) ông Đào đức An (Phontion) bà Đỗ túc Thừa (Nha-trang) bà Nguyễn văn Cao (Sadec) bà Ng. dương Hiệp (Nam-định) bà Ng. thị Nghĩa (Hải-dương) cô Hiền-Lan (Ninh-Binh) cô Minh-Phượng (Bolovens) cô Trần thị Cẩm (Haiphong) cô Đoàn Kim Sang (Tây-Ninh) bà Ng. văn Thái và ông Ng. văn Liên (tứ đầu một) cô Hồng-Yến (Phủ-Thọ).

Ông NGUYỄN GIAO THIẾT (TRAVINH) báo đã gửi đến ông từ số 146 nhưng vì ông cho địa chỉ không rõ nên báo bị thất lạc, vậy một bản báo của ông sẽ kể từ ngày 4-4-42.

Cô CAO THI SANG (BARIA) lại đề con combre thứ nhỏ không có, chỉ có thư lớn 6\$ 50 cả cước phí cô gửi mandat cho nay gửi contre remboursement xin cô che biết.

Bà TRẦN THỊ TƯ (NAM-ĐỊNH) xin cảm ơn bà vì ở Nam chúng tôi đã có nhiều đại lý rồi.

Ông NGÔ TRUNG TIN TRAVINH Trước khi tuyên bố cuộc thi chúng tôi cũng nghĩ như ông song nếu thế thì những bạn đọc ở các tỉnh xa như ở Trung, Nam hoặc ở các làng vắng hẻo lánh, bị thiệt thòi lắm, vì bao giờ các bạn ấy cũng nhận được bao chậm, tất bài dự thi cũng chậm, mà cái chậm ấy cố nhiên không phải lỗi tại các bạn. Ông nghĩ sao?

CÔ LOUISE DUNG XIENG-KHOANG - Sợ ở Hanoi rất khan con gái cả thì không thể định được vì nay một giá mai một giá. Cô hay viết thư về thẳng nhà máy sợ Nam-định.

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud - Hanoi

(ĐÀU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA - LIỄU BỆNH ĐÀN - BÀ

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!
Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!
Dục tình đương lúc no xay!!!
Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều
Chỉ uống một liều,
Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu, đờn nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00 và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vassaigne Tân đình - Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, lussor (dầu) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT **NGỌC - DUNG**

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Tuấn-Bồ

Huyết-Hải

Thuốc Bồ Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết
xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG-ĐỨC

15, Rue de la Mission

(phố Nhà Chung)

Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc

lĩnh hóa giao-ng ân

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

CHÀY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chày hội,
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay năm mộng cửa triền
Nước Dương mong tươi lửa
phiên đây, từ
Phật thường những rạ tay
tế-độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa kỳ Rượu-Chối phải cầu
đâu xa,
Khí sinh-nở vừa soa, vừa bóp.

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo non, vượt suối nhọc
nhân,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thành thời,
Cầm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa kỳ Rượu-chối nên cần,
Thuốc hay nức tiếng sa gần
ngợi khen.

Huyền-Không Hòa-Thượng

KÍNH-BẠCH

— Nước Gam Lồ là Rượu - Chối,
Hoa-Kỳ ngày nay.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cửu-Lông em đã uống vào,
Đường xa sức gái,
Trai nào dám đường?

**Rõ mặt
phỉ thưng**

**1 VIÊN
CỬU LÔNG HỎA
BẰNG 10 THANG THUỐC BỔ**

SAIGON 105 Km

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ * Etablissements VAN-HOÀ. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thử cho đàn ông, đàn bà khác nhau.

Handwritten signature/initials